

sendte et brev, formentlig til Bertram Brun, med avisudklip og tak fra borgmesteren i Nykøbing F, som dog ikke selv var tilstede, da han var til møde i København. Det blev dog en festlig tur, hvor vi først spillede ved Centralsygehuset, og derefter marcherede vi gennem byen til torvet, hvor vi så gav en times koncert. Jeg husker, at vi spiste på Centralsygehuset, og sygehusinspektøren spiste sammen med os og underholdt os med en masse historier på jydsk. Det var han særdeles god til, og vi morede os herligt over dem. Vi spillede endvidere i Maribo og Sakskøbing.

Den 19. september 1961 skulle Odense Byorkester til en koncert spille 1812 ouverturen af Pjotr Tjaikovskij.

Ouverturen var i 1880 komponeret for symfoniorkester, militærorkester, kirkeklokker og rigtige kanonskud, og byorkesterets dirigent Martellius Lundquist ville gerne have givet ouverturen en udformning så nær til komponistens intentioner, som man kunne komme det i en koncertsal, og han havde derfor i forbindelse med Jens Helbak, der på det tidspunkt var formand for

byorkesterudvalget, søgt Odense Orkesterforening om tilladelse til at benytte O.P.O. ved opførelsen. Orkesterforeningen ville imidlertid ikke give tilladelse til O.P.O.'s medvirken, så det endte med, at byorkesteret opførte ouverturen alene.

Aviserne skrev en del om dette emne.

Marchturene med Odense Politiorkester kunne mange gange være enormt lange og anstrengende. Arrangørerne havde tilsyneladende den ide, at så mange beboere som muligt skulle have musik forbi deres bolig, og det medførte mange gange, at vi gik og spillede i tilsyneladende tomme gader. Jeg mindes således en gang, det var vistnok i Hårby, hvor vi var kommet så langt ud, at vore eneste tilhørere var køerne på marken. De stod blot og gloede dumt på os, og det var der måske ikke noget at fortænke dem i. Måske havde man regnet med, at køernes mælkeydelse ville stige på grund af musikken.

I Odense gik vi gennem nogle år iøvrigt også nogle meget lange marchture. Således ledsagede vi i nogle år Børnehjælpsdagens optog. Vi startede da ved den daværende dyrskueplads ved Christmas Møllersvej i Bolbro og gik ad Middelfartvej

O.P.O. på marchtur i Odense, formentlig i anledning af børnehjælpsdagen 1946 eller 1947 på hjørnet af Jernbanegade og Vestergade.

og Dronningensgade til Kongensgade, hvorfra vi så gik rundt i den indre by. Jeg husker ikke ruten nøjagtig, men jeg mener, at vi sluttede på Flakhaven.

Orkesteret har også gennem mange år spillet ved spejdernes midsommerfest i Den fynske Landsby i Odense. Så vidt jeg husker, begyndte det omkring 1951-52, og de første gange startede det med, at vi marcherede foran en trop spejdere fra Godsbanegården på Østre Stationsvej ad følgende rute: Jernbanegade, Vestergade, Flakhaven, Klosterbakken, Hunderupvej og Læssøgade til Landsbyen, hvor vi underholdt med koncert og i øvrigt var til stede under hele festen. Vi spillede således Midsommervisen fra »Der var engang« af P.E. Lange-Muller, og spejdere og publikum sang dertil. Et år havde Arne Kjærslund fundet på, at vi i stedet skulle spille Shubiduas melodi. Det var dog ingen succes, så det var en enlig svale, der fløj forbi.

Orkesteret medvirker stadig ved denne midsommerfest, men nu kun med en kort koncert før de egentlige festligheder.

Danske Politiorkestres Sammenslutning

Det står mig ikke helt klart, hvorledes samarbejdet med landets øvrige politiorkestre blev startet, og hvordan S sammenslutningen af danske politiorkestre blev dannet, men i hvert fald husker jeg, at vi her fra Odense var med til et politiorkesterstævne i Ålborg den 30. maj 1946 (Kristi Himmelfartsdag).

Vi kørte til Ålborg dagen før stævnets afholdelse, og vi blev indkvarteret på Hotel Kong Frederik i Kongensgade. Vi kørte i politiets delingsvogn, og da vi var kommet et godt stykke op i Jylland, jeg husker ikke stedet nøjere, kunne vi mærke, at der var noget galt med bussen. Vi kørte på det tidspunkt op ad bakke i en højrekurve. Chaufføren

standsede øjeblikkelig, og vi steg ud for at se, hvad der var galt. Det viste sig, at vi var ved at tabe højre baghjul. Alle møtrikker, der skulle holde hjulet på plads, havde arbejdet sig løse og var faldet af, så hjulet hang løst på akselen. Alle møtrikker lå pænt på stribe lige bag bussen, så de kunne samles op igen og anbringes på rette sted. Vi måtte dog have hjælp fra Falck for at få problemet klaret, så vi kunne køre videre mod bestemmelsesstedet.

I forbindelse med landsstævnet i Ålborg spillede vi en koncert i Blokhushuset, og der fik dirigenten, A. Haar, i stedet for blomster overrakt en »buket« tørrede rødspætter, som han ifølge Irvan Panduro delte ud af til orkestermedlemmerne. Irvan kan også huske, at hans broder Brauny og Birger Hansen ved den lejlighed tog et forfriskende, nudistisk bad i Vesterhavets bølger.

Den 10. september 1955 var landets politiorkestre samlet til stævne hos os i Odense. Jens Helbak var på det tidspunkt formand for S sammenslutningen, og jeg var formand for O.P.O.

Der var ialt otte orkestre med, nemlig København, Sdr. Birk, Esbjerg, Horsens, Århus, Randers og Ålborg samt O.P.O.

Orkestrene ankom lørdag d. 9. september og blev modtaget i politigården af daværende politimester Martensen Larsen. I løbet af lørdagen var der sammenspilsøvelse ledet af vor dirigent Ertner Hansen, og om eftermiddagen gav orkestrene koncert forskellige steder i byen.

Søndag eftermiddag kl. 17.30 marcherede samtlige otte orkestre, ialt ca. 150 mand, med faner og marchtrommer og opdelt i tre grupper til Zoo-Tivoli, hvor vi så spillede en fælleskoncert kl. 19 med Ertner Hansen som dirigent.

Landsorkesterstævne i Esbjerg i dagene 31. oktober - 3. november 1958. Ankomst fredag eftermiddag. Lørdag formiddag fællesprøve i Badmintonhallen. Om eftermiddagen

enkeltkoncerter af de fire »store« orkestre forskellige steder i byen. O.P.O. spillede på »De gamles Hjem«. Om aftenen kammeratskabsaften med festmiddag på Paladshotellet i Skolegade. Søndag d. 2. november fællesprøve i Badmintonhallen om formiddagen. Kl. 14.30 tappenstreg fra politigården (ca. 2 ½ km) med deltagelse af samtlige orkestre med opmarch på Stadion, hvor K.P.O. spillede, og hvor der var politihundeopvisning og brandværnsøvelse. Regnen øsede ned under vor indmarch på Stadion, og vi vadede i mudder og blev godt gennemblødte, men vi blev da festligt modtaget med klapsalver fra det fremmødte publikum. Om aftenen fælleskoncert i Badmintonhallen. Koncerten blev optaget på bånd af Statsradiofonien. Derefter fejredes E.P.O.'s stiftelsesfest på Hotel Spangsberg i Havnegade med festligt samvær, dans og underholdning.

Odense Politiorkester har senere deltaget i tilsvarende stævner i bl.a. Randers, Århus og Esbjerg, hvor jeg har været med, og der har senere været stævner, hvor jeg ikke har deltaget. Interessen for deltagelse i disse ret anstrengende stævner svinder med alderen.

Socialt samvær

Der var et godt sammenhold orkestermedlemmerne imellem. Vi var alle ansat i politiet, og med få undtagelser var vi jævnaldrende og kendte hverandres ægtefæller, ligesom de også efterhånden lærte hinanden at kende.

Det var vigtigt, at vi i hvert fald mindst en gang om året havde en sammenkomst, hvor vi havde damerne med. Mange af disse sammenkomster blev holdt under ret primitive forhold, f.eks. i en eller anden spejderhytte med medbragt mad, men det var ikke det afgørende. Hovedsagen var, at vi kom sammen og hyggede os. En gang imellem måtte vi dog åbne tegnebogen og byde på middag

i en eller anden kro eller restauration, og det var da heller ikke at foragte.

Det var som regel Bertram Bruhn, der stod for arrangementet af disse sammenkomster, og det var han også god til. Han havde som regel en eller anden leg, som vi skulle deltage i alle til hobe, og det vakte altid megen munterhed.

Der var som regel også et eller flere af medlemmerne, der underholdt os med sang eller oplæsning. Det var Aage Burkal, der tog sig af oplæsningen, og det var han også god til. Han læste bl.a. Larsen-Grædsteds »Fordvognen« og »Støvslugeren« m.fl., og han optrådte også med sange, hvoraf kan nævnes »Jeg traf Sofie på Dyr´havsbakken«, »Vort sogneråd i Krinkerød« og »Jeg hedder Peter Snoldeløv, fra Sengeløse a´«. Sidstnævnte med »omkvæd«, som alle skulle synge med på, og som altid bragte megen morskab. Det var forresten det »omkvæd« jeg en torsdag morgen i Slipshavn forsøgte at lære kursusedtagerne. Det trængte de nemlig til efter en fugtig fest onsdagen i forvejen.

Brauni Panduro var også en fast leverandør af underholdning ved sammenkomsterne. Han havde sin guitar med og sang gerne for os. Af hans repertoire kan nævnes: »Sømanden Bill den fromme«, »Der var en god gammel bondemand, som skulle ud efter øl« og »Lars Paisen han sa´ til sin kone en dav, vil du sy en lap på min buksebav, udi enden der« og endvidere »Jeg vil ikke mere passe køerne på landet, malke og det andet, fornøjelsen er blandet«, som altså handlede om en »gemytlig tøs derned´ fra Svendborg av«.

Ved disse sammenkomster blev der altid udpeget en til at holde tale for damerne, og det skete altid under festen, så ingen var forberedt, og det var ikke altid lige godt for de udpegede stakler. Det er ikke altid let at holde en improviseret tale, når man ikke har haft mulighed for at skrive den ned først. Nå, men så var den vel heller ikke improviseret. Jeg mindes et år, hvor der efterhånden blev udpeget 3 forskellige til at holde tale, men det gik ikke særlig godt for nogen af dem.

Det følgende år havde jeg »lagt min hjerne i blød« og lavet en tale til damerne. Jeg skrev den lidt i P. Sørensen-Fugholm-stil, og den blev særdeles godt modtaget, vel især fordi jeg ikke tidligere havde udvist et sådant talent, så det kom bag på de fleste. Jeg husker, at Peder Jønstrup bagefter kom hen til mig og sprurgte, hvor mange snapse jeg havde drukket, før jeg holdt talen, og Erna Panduro sagde, at hun var lige ved at tisse i bukserne af grin. Om det så var talen, eller det var mig, der virkede komisk må stå hen i det uvisse. Selv tror jeg i min naivitet, at det var det første. Jeg havde også begået en sang til damerne i forbindelse med talen, og det skulle jeg nok ikke have gjort, for det resulterede i, at jeg i årene derefter blev beordret til at skrive sang og holde tale for damerne. Det var meget svært for mig at blive ved med at leve op til forventningerne. Det er jo da begrænset, hvad pænt man kan sige om damerne,- som ikke allerede er sagt tidligere.

Der var altid sange til vore sammenkomster. Af sangproducenter husker jeg Bertram, Nulle, Irvan Panduro og senere jeg selv. Efterhånden slog Irvan og jeg os sammen og skrev sange i fællesskab. Det skete under pseudonymet »De forsagte«, og disse sange kunne til tider blive en langvarig affære. Hvert enkelt medlem skulle jo gerne have »et hak i tuden« for et eller andet, de havde bedrevet i årets løb. Et enkelt år blev det til hele 39 vers på melodien »I en kælder sort som kul«. Vi måtte dog dele den op i 3 sange a 13 vers, og ved afsyngelsen eller hedder det måske afsyngningen, måtte der af og til standses op for at skylle ganen, hvilket der heller aldrig blev protesteret imod. Ganske uforståeligt, ikke sandt. Det var tider, som vi gamle vel siger, og mindes med glæde. Men tider er det jo stadigvæk, dog måske lidt på en anden måde.

Hjemmeværnet

I året 1959 havde O.P.O. slagtøjsgruppen en kollega ved navn Aage Wraae Nielsen. Han var hjemmeværnsmand og arbejdede i Politiets udrykningsafdeling sammen med politiassistent Ejner Nielsen (Store Ejner), der også var hjemmeværnsmand, og på deres foranledning blev O.P.O. opfordret til at danne orkester for hjemmeværnsregion 4 i Odense. Dette ville give orkestret en betydelig bedre økonomi, der altid var noget anstrengt, idet vi ikke havde anden indtægt end kontingent fra aktive og passive medlemmer. Vi gik derfor med på ideen og fik på den måde nogle økonomiske goder, som rettede op på økonomien, men det medførte så også, at vi skulle spille en hel del for hjemmeværnet.

Et andet gode var, at der hvert år kunne arrangeres et 4-dages kursus, som betales af hjemmeværnet, og hvor man kunne engagere fremmede instruktører til undervisning. Det gav orkesteret en god udvikling og vel også et godt sammenhold.

Det første 4-dages kursus blev afholdt i feriebyen i Middelfart i dagene 9. - 12. maj 1959. Det havde måske sin årsag i, at Odense Politi afholdt udrykningskurser på dette sted, og som ovenfor nævnt arbejdede jo både Aage Wraae Nielsen og Ejner Nielsen i udrykningstjenesten.

I 1960 blev kurset flyttet til Slipshavn, hvor det blev afholdt i dagene 16. - 19. maj, og siden den tid har Slipshavn været stedet, hvor det årlige kursus blev afholdt, dog bortset fra maj 1962, hvor det blev afholdt i Tranekær på Langeland.

I programmet for O.P.O.'s julekoncert i 1987, hvor orkesteret havde 60-års jubilæum, har daværende formand A. P. Rasmussen skrevet et afsnit om »O.P.O i økonomisk perspektiv«, og deri har han anført, at udgifterne ved orkesterets daglige drift bl.a. dækkes af hjemmeværnet ved betaling af undervisning og instruktører i henhold til aftale om, at O.P.O. fungerer som HJV-Region IV's orkester i forbindelse med værnets PR-virksomhed m.v.

Efterskrift

Ja, utallige er de gange, Odense Politiorkester har spillet i Odense og i de fynske byer, på øerne og i Sønderjylland, ja også på Sjælland, hvor vi en gang spillede i Sorø, men det vil være for uoverkommeligt og ensformigt at nævne dem alle.

Det har været til stor glæde for mig at være med igennem så mange år, hvor jeg vel især i starten levede intenst med i orkesterets aktiviteter.

Da jeg i september 1964 flyttede til Bogense, kunne jeg ikke mere følge så meget med i orkesterets daglige beslutninger og indre gøremål, selv om jeg da kom til de ugentlige prøver og deltog i de foreliggende koncerter. Det må derfor være naturligt, at jeg standser min beretning omkring dette tidspunkt, dog med lidt undtagelser, som dækker større begivenheder lidt længere frem.

De større begivenheder, især julekoncerterne, har jeg behandlet i et særligt afsnit, hvortil jeg henviser.

Idet jeg takker alle, der har støttet mig og været mig behjælpelig, så jeg kunne skrive denne beretning, vil jeg overlade det til yngre kræfter at føre sagen videre.

En særlig tak til Nina Sigmund for renskrivningen af mit manuskript.

Et godt råd til sidst: Hvis der føres scrapbog eller tages fotografier, så husk altid at sætte dato ved hver enkelt. En undladelse deraf giver ikke megen mening for efterkommerne, men en masse arbejde og besvær for den, der eventuelt skal bruge det senere, f.eks. til en beretning.

OPO's tamburkorps

Korpset i korpset ønsker OPO tillykke med 70-års jubilæet

Ved Arne Helmer Andersen

Som beskrevet af OPO-medlem Aksel Jørgensen fungerede det gamle tamburkorps med 4 hjemmelavede trommer, meget flotte med skind, frem til 1966.

Tamburkorpset i dets nuværende form blev til i foråret 1967- det har således i år 30-års jubilæum

heraf var 2 veteraner Harry Ottesen og Einar Schack med fra det gamle korps og desuden Palle Evald, Anders P. Rasmussen og undertegnede.

Der var lagt op til genvisit i Holland allerede i foråret 1967. Kun 3 nye tamburer var indtil da tilgået. To geledder af 3 mand var minimum, hvis det skulle ligne noget; korpset var i bekneb.

I sommeren 1966 havde OPO besøg af venskabs politiorkesteret fra Enschede, Holland. Det kunne fremvise et imponerende tamburkorps med hele 2 stortrommer, 2 tenortrommer og 7 alm. trommer plus 1 bækkenslager - 12 mand, hvoraf nogle medførte signalhorn.

OPO's medlemmer var fascinerede; noget sådant måtte OPO også kunne få sat i værk. Man tog straks fat. Efteråret 1966 begyndte rekrutteringen. Med Odense Byorkesters janitshar Leo Meisnow som instruktør startede undervisning af 5 mand,

Leo Meisnow, der tillige instruerede Fyenske Livregiments tamburkorps, kunne pege på en mand til hjælp derfra - malersvend Palle Sørensen, der kom med som 6. mand. Palle overgik klart os andre i håndtering af trommespil, ligesom han evnede at lære fra sig. Han fortsatte i korpset og blev som bekendt senere politimand.

Til hollandsturen indkøbtes 7 nye, lilla Premiertrommer incl. 1 stortromme. Desuden anlagde alle tamburer en grøn/gul fangsnor med skulderkvast fremstillet af den sidste

possementmager i provinsen. Han havde værksted i Overgade. Debuten i Holland høstede bifald og rosende bemærkninger. De mange øvetimer og lærdomme fra Leo Meisnows indpiskede eksercits, stikkeføringer og figurer havde båret frugt - grunden for det nye tamburkorps var lagt.

Nævnes skal at Leo Meisnows store forbillede i stokkeeksercits, gang og spil var Royal Marine Korps i England - det skulle efterlignes og som en maskine køre uden mislyde og fejl.

Tattoo

I 1969 deltog OPO med tattoo i Mynsterhalle, Mynster, Tyskland, et politi-musik- og sportsshow over 5 dage med bl.a. militær- og politikorps fra forskellige lande, alle professionelle.

Samme år blev der afholdt internationalt venskabsstævne gennem IPA sektion Fyn på Stensgård Gods ved Fåborg, og her lavede OPO et flot tattoo på plænen foran slottet i projektørlys.

Først i 1970'erne var OPO med på Flensborg stadion med tattoo. Tamburstaven var da overtaget af vor nuværende tamburmajør Anders P. Rasmussen. Konkurrencen var skarp med tyske militær- og politiorkestre. 6 tamburer deltog.

I 1977 præsenterede OPO et tattoo på torvet i Rønne, Bornholm. 7 tamburer var med.

I 1982 var OPO med i 5. internationale politimusikshow i Rheinhalle i Arnhem, Holland. Det var med succes som i Mynsterhalle. Tamburkorpsset talte 8 mand.

Herudover har tamburkorpsset deltaget i tattoo, hvor Sammenslutningen af Danske Politiorkestre har opstillet et orkester til en bestemt lejlighed.

Badet i projektørlys og under daværende »oberst« Ulrik Nielsens førende tamburstav opførtes et 12 minutters tattoo hver dag. 7 tamburer var med. Alt forløb perfekt - OPO kunne føle sig som værdige repræsentanter for vor etat og land.

F.eks. 1983 til Slagelse/Rosenborg Tattoo, 2 dage i Slagelse og 5 dage i København - 10 tamburer deltog fra OPO.

Brundlund Slot ved Åbenrå dannede i 1989 ramme om et internationalt tattoostævne, hvor tamburkorpsset også var deltager.

Sammenslutningen af Danske Politiorkestre

I forbindelse med særlige arrangementer sammensættes et orkester bestående af medlemmer fra de forskellige danske politiorkestre.

Hvert andet år afholdes et politiorkesterstævne i en orkesterværtsby for at styrke fællesskab, musik og kammeratskab. Her har OPO's tamburkorps altid dannet front, og sammen med faner og tamburmajorer er der slået an for ofte mere end et 120 mands orkester.

Medlemmer af tamburkorpsset har været 2 gange i Canada. Henholdsvis i 1987 i området Toronto/Ottawa/Midland og i 1992 i området Kitchener/Waterloo, begge med store arrangementer og tilskuertal.

Assistancer

Tamburkorpsset hjælper opfordret også andre danske politiorkestre m.v. ved specielle begivenheder Sjællands Politiorkester i Husum, Tyskland.

Esbjerg Politiorkester i Ludwigshafen, Tyskland og i Nice og i Mouzillon i Frankrig. Randers Politiorkester i Gdansk, Polen.

I en international konkurrence afholdt i Slagelse for sækkepipibands indgik tamburkorpsset i Sgt. Alban Pipeband her fra Odense.

Tæt på kongehus og rødjakker

At spille ved Kongeskibet Dannebrog, at gå taktfast ad Karl Johan mod det norske kongeslot, at deltage i tattoos herhjemme eller internationalt, at musicere i lange optog under karneval i europæiske byer, at spille i et ridehus fuldt af tilskuer til et opvisningsprogram udført af rødjakkerne - det canadiske ridende politi - at spille til hjemlige arrangementer, store som små, at

medvirke ved årets tilbagevendende julekoncerter i Odense Koncerthus, eller gå gennem Odenses gader, vor hjemby, med vor strunke tamburmajør, fane og i klingende spil, er alle oplevelser for livet og forhåbentlig også for vort publikum.

Trommerne

Trommen er fra gammel tid et respekteret signalapparat udviklende sig til et instrument og brugt såvel i krig som i fred som optakt til en forestående begivenhed; dette ses fortsat at gælde.

OPO's lilla trommer blev afhændet i 1977, og i stedet købtes 8 almindelige trommer, 1 stortromme og 2 tenortromme, alle hvide Premiertrommer med dobbelt seiding; det giver en hård, snærende lydeffekt. Undertiden har trommen været påmonteret fletværk, hvide snore fornedet, men det er man gået væk fra. Stikker og bandoleer er hvide passende til trommen.

Instruktion

Tamburernes antal har gennem årene svinget fra 6 til 11 mand. Fra 1967 til dato har 23 trommeslagere frekventeret tamburkorpsset. For tiden er der 7 - alle nuværende eller tidligere politimænd.

Der øves hver mandag kl. 19-21 i lokaler på Skibhusvej, mens samspil med det øvrige politiorkester er i Østergade i barak. Instruktør og leder er politiassistent Palle Sørensen, men indimellem tilgår instruktør udefra til fornyelse af repertoire. Efter Leo Meisnow kom Ole Caspersen, Michael Svensson og sidst Jai Jenkow. Sidstnævnte har hævet korpset nodelæsning og spillemæssige niveau betydeligt.

Fra starten var det hovedsagelig simple gademarcher og samspilsmarcher, men det har udviklet sig til en omfattende vifte spændende fra danske til udenlandske musikstykker og marcher. Ved standkoncerter supplerer tamburkorpsset med korte indslag - tutti og solospil - ofte kædet sammen med forskellige stokkeeksercits.

Til en julekoncert i det gamle Forum blev der af trommerne spillet Highland Cradle Song i show-quicktempo og i mangel af sækkepiber, overtog orkesterets klarinetter denne rolle. Efter sigende fungerede det ganske fint.

Ved Slagelse/Rosenborg Tattoo slog tamburerne et specielt komponeret stykke symboliserende lyde fra en maskine under politimotorcyklernes opvisningsnummer.

Tambur

En tambur skal lære noder og numre udenad - både gademarcher, standnumre og samspil. I tamburcorpset hersker stor selvdisciplin for at få helhedsbilledet perfekt. Kikses med stokkeføring eller figurspil, er det uopretteligt; de hvide handsker og stokke mod den blå/sorte uniformsbaggrund afslører alt. Humør, flid og akkuratelse er derfor

»et must«, men giver til gengæld et uovertruffet sammenhold og kammeratskab. Gennem musik og fane er det tillige ærefuldt og forpligtende at vise politietaten på dette felt.

Dertil kommer, at O.P.O - som enestående i Norden, bortset fra nylige tiltag i Jylland - kan bryste sig med at have et regulært polititamburkorps, hvilket ikke mindst skyldes korpsets utrættelige leder og instruktør Palle Sørensen, der har formået til stadighed at udvikle spil og sammenhold siden sin indtræden - 30 år tilbage.

I jubilæumsåret vil en tilgang til korpset af nye kolleger blive hilst særdeles velkommen.

Med håbet om, at OPO's tamburkorps i fremtiden fortsat vil bestå og være slagkraftigt som det ekstra krydderi i orkesteret, så det samlet kan virke til glæde for publikum, politietaten og medlemmer, ønskes OPO endnu en gang til lykke med 70-års jubilæet.